

EXKURZE MIMO TĚLO

Čakry

Tantra

Sebepoznání

Věra Balková

Úvod

Překonat hranice hmoty, prostoru a času obvykle přesahuje kapacitu lidského mozku. Stát se neviditelným svědkem událostí v čase a prostoru je sice možné, ale vyžaduje to od adepta duchovního rozletu trochu více úsilí, než si jen tak meditovat a přemýšlet o nesmrtelnosti brouka. Změněné stavy vědomí nám umožní vidět realitu světa v několika vrstvách, od lehkého uvolnění na hladině alfa, až po složitější odpoutání na hladině theta, kdy je možné prožít astrální putování. Předpokladem pro úspěšné „vzednutí ducha“ směrem k astrálním říším je odvaha a žízeň po vědění. Odvaha, pustit se se svou duší na daleké mimotělní cesty, je důležitá, strach představuje červenou stopku. Dostaví-li se strach, duše vás s sebou na cestu nevezme. Výlety mimo své fyzické tělo jsou jedinečnou a také zcela individuální záležitost. Podstatné jsou základní esoterické znalosti, dokázat pobývat v přítomném okamžiku, umět se oprostit od myšlenek, umět dokonale uvolnit fyzické tělo, a především těšit se z vlastní duševní vyrovnanosti. O výlety mimo fyzické tělo by se neměl pokoušet nikdo, kdo je duševně nevyrovnaný, případně trpí akutními nebo chronickými psychickými potížemi.

Inkarnace na Zemi představuje dočasné pobývání v těle, které je možné občas opustit, a vydat se na průzkum, vydat se za zrcadlo hmotného světa. Pravda nemusí být komplikovaná, ty nejjednodušší návody bývají nejlepší, ale nejsou nám nic platné, pokud je nebereme vážně, nebo jim nevěříme. Teprve osobní zkušenost je důkazem, že odpoutání je možné, a tato zkušenost je fascinující.

Kdo se vlastně během meditace vydává na výlet? Duše? Vyšší Já? Astrální tělo? Vědomí? Duše je v neustálém spojení s astrálním tělem, představuje naše vyšší Já, tedy (nad)vědomí. Jde o jednu a tutéž energii, vyjádřenou mnoha způsoby. Duše není pouhým fenoménem, přírodní národy si duchovní svět uvědomují zcela přirozeně, duši popisují jako „vítr“. Podle nich odpoutaná duše cestuje po větru, svobodně kam potřebuje. Také buddhisté říkají duši větrné tělo, odpoutané emoce, svobodné myšlenky a čisté duševní citění unášeny jsou na větrném koni. Duše je psychická podstata lidské bytosti, existuje nezávisle na lidském těle. Vzpomínky na předchozí životy máme uložené hluboko v podvědomí. Třídíme je a hodnotíme až na onom světě, nějaký čas setrváme v této nehmotné realitě, než se rozhodneme, co dalšího chceme zakusit v novém

lidském těle. Nehmotný svět – kde je? Všude a zároveň nikde. Můžeme jej spatřit i za plného vědomí, máme-li vyvinutý duchovní zrak. Každý z nás máme svého jemnohmotného průvodce, na kterého se můžeme kdykoliv obrátit, pokud posuneme své vědomí blíže k duchovním hodnotám a spirituálnímu poznání. Potom se nám podaří navázat s paralelní realitou bezprostřední kontakt. Prozatím známe čtyři stavy hmoty: plazma, plyn, tekutina, hmota. Jemnohmotného průvodce si můžeme představit jako neviditelnou plazmatickou energii.

Vědomí se od fyzického těla běžně odpoutá během spánku, někdy spontánně během zvláštních životních okamžiků, a nakonec v okamžiku smrti. Smrt představuje svobodu ducha, oproštění se od pout omezující hmoty – fyzického těla. Každý člověk je v podstatě čisté vědomí, oděné do šatů, poskládaných z atomů, molekul a buněk. Po smrti zůstává vědomí vědomo si samo sebe, po smrti jsme vším, čím jsme kdy byli, a čím kdy budeme. Vědomí je zachováno v podobě vlnění, v podobě nekonečné informace. Vědomí si v čase pobývání v lidském těle neuvědomuje, čím kdy bylo a čím kdy bude. Vědomí v lidském těle je rozloženo do dalších dvou vrstev: podvědomí a nadvědomí. Pokud by tomu tak nebylo,

jedinec by se „zbláznil“, protože v trojrozměrné hmotné realitě by si se sto procentně otevřeným vědomím nevěděl rady. Hmotné tělo působí jako filtrační zařízení, dovoluje nám skrze smysly uvědomovat si pouze to, na co jsme připraveni, a to, v co uvěříme, že je možné. Mozek je řídicí centrum, filtruje naše vnímání podle toho, jsme-li zaměřeni více na levou nebo pravou mozkovou hemisféru. Ve fyzickém těle zažíváme prostor a čas. Naproti tomu odpoutané vědomí představuje přechod do jemnohmotných vibračních pásem, kde je možné prožít situace tak, jak si je dokážeme představit bez omezení časem a prostorovými vzdálenostmi. Napsat, že žijeme zároveň v několika dimenzích najednou, je obtížně představitelné, ale pokud si uvědomíme, kolik hodin, dnů a roků za život prospíme, a že během spánku sníme, tak je toto tvrzení představitelné alespoň v rovině snů. Ve snech se pohybujeme v dalších dimenzích, sny jsou jinodimenzionální.

Pro dočasný pozemský pobyt je nesmírně poučné, pokud alespoň jednou za život dokážeme odpoutat své vědomí ven z fyzického těla pouze svou vůlí za pomoci předem daného záměru. Podle mého mínění je právě činnost mozku v okamžiku odpoutání

zásadní, pokud pominu další tři důležité podmínky, které odpoutání předcházejí: naprosté uvolnění těla, zpomalení dechu, a odpoutání od rušivých myšlenek. Okamžik před odpoutáním poznám podle určitých dějů v mozku, nebo v hlavě – to snad zní přijatelněji. Ten okamžik už poznám, a řeknu si: a je to tady. Popsat tento stav, srozumitelně, tak, aby to bylo uvěřitelné, už je ale obtížnější, ale k tomu se postupně dostaneme.

